

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

EL MILLOR PARE DEL MÓN

Des de fa ja bastants anys, passejar pel Facebook és una de les maneres més estúpides de perdre el temps. Deixant de banda la manera indecent com han traficant i mercadejat amb la nostra informació privada, el que m'esgota és l'ensopiment soporífer de la informació que emmagatzema. Que llunyana queda la seva època gloriosa, els debats arrauxats, les declaracions d'amor, els posts que et feien reflexionar o riure o les dues coses alhora.

Ara només hi trobes gent eternament indignada, talibans neoindependentistes, empreses que et venen el peix i fotos de gats. De fet, no cal ser gaire llest per adonar-te que tota la gent menor de 30 anys ha fugit cap a indrets menys concorreguts on no corren el perill de trobar-se pares i professors. No m'estranya, ho reconec, jo faria el mateix.

De totes maneres, enmig de la desolació que s'amaga a can Zuckerberg, s'hi poden trobar encara brots verds. Persones que encara no han abdicat de tanta estultícia, com el Juanjo o el Vergés; veus pròpies que aporten criteri, contingut i saviesa; gent que sovint no coneixes en persona però que consideres amics per les bones estones que et fan passar.

A mi, asocial de mena, em fa com a gràcia aquesta complicitat que es crea a base de comentaris creuats i bromes privades. Un d'aquests il·luminadors vitals es diu Juanito i, malgrat no haver-lo tractat mai, em cau de collons. Els seus posts són sempre amables, no pontifica mai i sempre posa un punt de claror, fins i tot als dies més boirosos. Pel que llegeixo d'ell i sense saber-ne gaire cosa, va tenir un ensurt de salut fa uns anys i des de llavors s'empassa la vida a glops de vermut i de surf. Però el que més m'agrada del que escriu és quan parla de la seva dona i del seu nen, l'amor incondicional que els declara dia sí i dia també, sense filtres ni vergonyes.

L'altra dia va fer un escrit marca de la casa que em va tocar l'ànima. Explicava que tot posant el seu fill a dormir, sense previ avís, el nen li va engaltar un "Ets el millor papa del món". I era com si parlés

per a mi, copsant la impossibilitat de pair una frase com aquesta o d'explicar-ne la glopada de felicitat que comporta. I, per sobre de tot, com et fa sentir ni que sigui per un breu instant. Et diu que, malgrat les cagades, no ho estàs fent tan malament. ✱

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

SARA CABARROCAS

CRISTINA GUTIÉRREZ LESTÓN "QUÈ T'HO IMPEDEIX?"

FRANCESC ORTEU

No som conscients de l'emoció que sentim, especialment de les més potents (por, ràbia, ira, gelosia, enveja, tristesa...), que són més difícils de regular. Quan passa això ens convertim en els seus presoners. En canvi, quan fem el contrari, quan som ben conscients d'allò que sentim, no ens avergonyeix sentir-ho perquè totes les emocions són naturals en els humans. Simplement hem de regular-les d'una manera positiva per a nosaltres i per als altres. Quan això passa, portem el timó de la nostra vida amb seguretat i optimisme. Som capaços de decidir quines emocions volem sentir més i això ens dona un poder fascinant, i la força per canviar el món que ens envolta amb determinació i fermesa.

Parla'm de la por, de la teva, com a mare.

Recordo que l'Alexandra era una nena exageradament tímida. La seva mestra em va dir que calia fer-hi alguna cosa i la vaig apuntar a dansa. En la seva primera

actuació davant del públic es va quedar paralizada, enmig de l'escenari, mentre les altres nenes ballaven. Se'm va trencar el cor. Me la mirava i plorava de tristesa.

Quin moment més amarg...

Sabia que a la meua filla me l'estimava sense condicions, però també que havia d'entrenar-la perquè afrontés i superés la seva aclaparadora vergonya i exagerada timidesa. La por estava darrere d'aquestes dues emocions, així que no la vaig desapuntar.

I ella acceptava anar a dansa?

No, però veia com, malgrat els plors abans d'entrar a classe, després en sortia contenta i orgullosa d'haver-ho fet. El meu instint em deia que era el que calia fer. La volia fer forta però, per fer-ho, em vaig adonar que abans la forta havia de ser jo. Un temps després vaig apuntar-la a un club d'esquí, que va ser la prova de foc, el fet més determinant en la seva educació.

Educadora emocional i mare de l'Alexandra i el Sergi, de 24 i 20 anys. Dirigeix La Granja, on s'entrenen competències emocionals de nens i joves. Publica 'Créixer amb valentia' (Rosa dels Vents). www.lagranja.cat

Esquiar?

Ella sempre em diu que allà va descobrir la seva valentia i fortlesa perquè es va haver d'espavilar, d'esforçar-se molt. Un dia, a la neu, mentre veia com s'entrenava baixant per un traçat difícil, va caure rodolant força metres. Encara sento el seu crit, gutural, que li sortia de les entranyes. Era una barreja de ràbia i orgull. Quan va deixar de rodolar, va fer un fort cop de bastó a la neu, es va aixecar, va calçar-se l'esquí que li havia caigut i hi va tornar. Si la fortlesa interior té algun so, sense cap dubte és aquell crit gutural.

Allarg dels anys, quines frases has repetit als fills?

"No vull un fill 10, et prefereixo a tu". "Siguis qui siguis i com siguis, sempre sempre t'estimaré". "Què t'ho impedeix?"

Què t'ho impedeix? M'encanta!

Quan la meua filla va fer 18 anys va passar un any fora de casa, estudiant. Els primers dies jo anava a la seva habitació, m'asseia al seu escriptori i plorava. La trobava a faltar i em preocupava no haver-li ensenyat tot allò que havia de saber per anar sola. Patia i vaig decidir escriure-li. Saps què em va respondre, Francesc?

Què?

"Mama, tu no m'ho has d'ensenyar tot. Jo puc aprendre per mi mateixa". "Esclar! Esclar! -vaig pensar-. Gràcies per recordar-m'ho, filla. Com me n'havia oblidat?" ✱

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITORA GRÀFICA Ruth Marigot
LENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència